

RETTELSESBLAD

Svarnotat af 03-11-2016 erstattes.

(Navnet ”Mimi Karlsen” erstattes med ”Iddimangiiu Bianco”).

Forslag til debat i Inatsisartut om mulighed for at indføre trofæjagt på i Grønland kvoterede jagt dyr til turister sammen med herboende fangere.

(Medlem af Inatsisartut Iddimangiiu Bianco, Inuit Ataqatigiit)

Svarnotat

(Naalakkersuisoq for Fiskeri og Fangst)

Medlem af Inatsisartut Iddimangiiu Bianco har fremsendt forslag til debat om muligheden for at indføre trofæjagt på kvoterede dyrearter såsom isbjørn, hvalros, sildepiskere og lignende sammen med herboende fangere.

Trofæjagt er reguleret i Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 22 af 19. august 2002 om betalingsjagt og -fiskeri. Heri fremgår, at trofæjagt kan tillades på moskusokse, rensdyr, hare, ræv, sæl og fugle. Jagten kan kun foregå sammen med en autoriseret trofæjagtarrangør.

Totalt er der 43 autoriserede trofæjagtarrangører i Grønland, men kun ca. 12 af disse er aktive. Tre erhvervsfangere fra Ittoqqortoormiit er autoriseret til at arrangere jagter på moskusokse, og en erhvervsfanger fra Qaanaaq er autoriseret til at arrangere jagter på rensdyr og moskusokse.

De sidste år er der blevet nedlagt omkring 270 moskusokser og 70-80 vilde rensdyr om året, hvilket giver samlede trofæafgifter på ca. 450.000 kr. om året. Trofæjagt er en niche indenfor turisme, hvor hver enkelt gæst lægger store beløb i landet. En trofæarrangør har gerne kun én eller nogle få kunder på hver tur og har gerne ansat guider og nogle gange en kok. Prisen på en trofæjagt for en europæisk kunde kan således løbe op i flere titusinde kroner, afhængig af jagtens længde og serviceniveau.

I øjeblikket er det kun i Ivittuut, at potentialet udnyttes fuldt ud. I Kangerlussuaq kan der med fordel nedlægges flere trofædyr. Mit Departement ser i øjeblikket på muligheden for at tillade flere trofæjagtarrangører, forlænge trofæjagt-perioderne og omstrukturere på en måde så inaktive arrangører afgiver sin autorisation, så nye kan gives plads. Naalakkersuisut tilskynder dette tiltag idet vi mener, at landets befolkning bør autoriseres først. I forlængelse heraf er vi i Naalakkersuisut modstander af, at trofæjagt arrangører smider deres fangster i naturen hvorfor vi må arbejde for at fratage disses autorisationer også.

Trofæjagt på sæl, hare, ræv og fugle er muligt i dag, men i et meget lille omfang. Det er muligt, at kravet om at man skal have en guide med for at jage disse arter gør, at det bliver for kostbart for en turist. I andre lande, som vi kan sammenligne os med, kan en turist købe jagtret på mindre vildt omtrent som man i Grønland indløser et fisketegn for. Selve jagten er således langt billigere end i Grønland. Dette er måske vejen at gå, hvis vi skal opleve flere

turister tage til Grønland for at jage småvildt. En ændring således guidekravet annulleres i relation til småvildtjagt, vil blive taget med i nuværende revision af bekendtgørelsen om betalingsjagt.

Hvis trofæjagt på nye arter skal vurderes, er det vigtigt at have fokus på trofæjægerens og guidens sikkerhed både under selve jagten, men også under transport til og fra jagt. Trofæjagter skal være sikkerhedsmæssigt forsvarlige. Det kan godt være en udfordring, særlig i yderdistrikterne, med små både som ikke er P-godkendte, vejrmæssige forhold, store afstande, infrastruktur og måske sproglige udfordringer mellem guide og trofæjæger.

Derudover er det helt afgørende at sikre, at Grønlands omdømme ikke skades. Indhentning af erfaringer fra andre lande, som arrangerer trofæjagt på eksklusive arter, herunder Nunavut vil være vigtigt i denne sammenhæng.

Nunavut har erfaringer med trofæjagt på isbjørne og hvalros. Licenserne, som går til trofæjagt, bliver taget fra den samlede kvote. Trofæjagterne giver beskæftigelsesmuligheder og indtægter for lokalsamfundet. Derudover berettes det fra Nunavut, at trofæjægere, som kommer for at jage isbjørn, også ofte køber licens til rensdyr- og moskusoksejagt.

I øjeblikket må isbjørneprodukter ikke eksporteres fra Grønland og flere lande, herunder USA og EU forbyder indførsel af isbjørneprodukter. Det betyder, at trofæjægeren ikke kan tage sit trofæ med hjem. Lige nu er det derfor ikke aktuelt at åbne trofæjagt på større pattedyr end rensdyr og moskusokse.

Til det er vores vidensgrundlag for lille omkring eventuelle negativ international omtale og risikoen for CITES opstilling for stor. Derudover skal sikkerheden vurderes nøje. Vi skal ikke åbne op for trofæjagt, som i sidste ende koster mere end det gavner.

For sildepisker kender vi ikke til andre lande, som arrangerer trofæjagt på denne. Alene på baggrund af det fokus der er på hvalfangst generelt, antages det, at den negative omtale vil blive massiv. Derudover har Naalakkersuisut ikke hørt, at der skulle være interesse for trofæjagt på sildepisker. I stedet for trofæjagt på sildepiskere, bør der arbejdes for konsolidering af hvalsafari, som giver beskæftigelse og indtægter i de områder, hvor hvalsafari arrangeres. Både i Island og Norge er der mangeårige erfaringer med sameksistens med hvalsafari og hvalfangst, som vi også har set i Grønland.

Jeg må understrege, at trofæjagt både skal være økonomisk selv bærende og ikke give anledning til negativ omtale af Grønland. Derfor skal biologien, jagtetikken, dyrevelfærden, sikkerheden, infrastrukturen, de nødvendige fagfolk, lovgivning og teknologi være på plads, før vi i Naalakkersuisut kan gå med til udvidelse af trofæjagt til andre arter end de vi har i dag. Naalakkersuisut ønsker i stedet, at de nuværende muligheder med rensdyr, moskusokser og det såkaldte småvildtjagt konsolideres og udvides andre steder i Grønland. Visit Greenland har udtalt at de er bange for at Grønland spiller hasard med den positive turismeudvikling, hvis vi tillader trofæjagt på hvaler, isbjørne og hvalrosser. Visit Greenland advarer om den meget store internationale bevågenhed, der er omkring disse arter, og mener at der hellere skal sættes på at trække fangerne ind i turismearbejde som guider på traditionel trofæjagt og hvalsafari. Vi er i Naalakkersuisut parate til at deltage i realisering af dette.

Med disse bemærkninger imødeser jeg Inatsisartutmedlemmernes drøftelse af emnet.